Українська держава понад усе!
Видання Історичного клубу “Холодний Яр”

2014 рік
Серпень
Число 8 (342)

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

БАТАЛЬОН "АЗОВ" – АНТИРОСІЙСЬКИЙ ІНТЕРНАЦІОНАЛ

"БАТАЛЬОН "АЗОВ" ПРИЙМАЄ ДО СВОЇХ ЛАВ ДОБРОВОЛЬЦІВ З ІТАЛІЇ, ШВЕЦІЇ, НОРВЕГІЇ, ФІНЛЯНДІЇ, ФРАНЦІЇ ТА КРАЇН БАЛТІЇ", – ПОВІДОМЛЯЄ ФАУСТО БІЛОСЛАВА В ГАЗЕТІ IL GIORNALE

“250 бійців батальйону “Азов”, яких дехто обвинувачує в нацистських настроях, воює на східному фронті України проти проросійських бойовиків. Дюжина іноземних добровольців, які заявляють, що їм ніхто не платить, вже склали присягу. Очікується прибуття ще 24 чоловік. На Facebook французький ветеран війни в Хорватії Гастон Бессон закликав інших наслідувати їхній приклад. Протягом кількох днів на базі в Бердянську ми спостерігали за діями батальйону “Азов”, що підпорядковується Міністерству внутрішніх справ, – повідомляє Фаусто Білослава. Серед європейських волонтерів є італієць Франческо Ф. Він залишив життя менеджера, щоб битися на боці українців проти проросійських сепаратистів. Шведський снайпер Мікаель Скіллт – один з небагатьох, хто говорив з відкритим обличчям; за його голову сепаратисти призначили нагороду. Серед іноземних добровольців є росіяни, які хотіли б повалити владу в Москві. Через колір форми та приєднання до українських і європейських крайніх правих їх називають “чорними чоловічками”.

Після російської анексії Криму та промосковського бунту на сході України 53-річний Франческо, якого в батальйоні звуть “дон” або “дядя”, вирішив завербуватися і воювати в Іноземному легіоні, який формується. “У момент небезпеки пружина лопнула, – розповідає Франческо. – Як кажуть в Італії, finita la commedia. Це вже була не гра. Що я мав робити? Повернутися додому і залишити своїх товаришів по барикадах на Майдані?” Бойове хрещення відбулося 13 червня в бою за Маріуполь. “Ми пішли в наступ. Ми захопили зенітну установку, стали бити з неї прямою наводкою і розгромили барикади проросійських бойовиків”.

Його український друг на прізвисько Легіонер був поранений…

У молодих українців підрозділу, включаючи декількох ультрас команди “Динамо” (Київ), популярні легенди про Римську імперію і про Європу часів хрестових походів. На грудях і плечах цих “чорних чоловічків” є численні татуювання у вигляді рунічних і кельтських символів. У ті рідкісні моменти, коли вони залишають базу, щоб прогулятися, вони виходять у цивільному одязі й беруть із собою зброю у спортивній сумці.

“Ми – добровольці. Нам не оплачують навіть сигарет, – каже Франческо. – Я завжди мріяв про таке життя. Ми виступаємо за єдину Україну, незалежну ні від Росії, ні від НАТО або фальшивих європейських цінностей”.

“Я не найманець і навіть не секретний агент, – говорить Гастон Бессон, 46 років, ветеран передової на різних широтах. – Я не ховаюся. Я революціонер, ідеаліст, який пройшов дві війни і повстання в Хорватії, Боснії, Бірмі, Лаосі та Сурінамі”.

Зелені очі, сиве волосся – я зустрів його на Майдані… Його мати, що вирощує виноград у Бургундії, свого часу налякала сина: або ти працюєш на сімейному підприємстві, або йди в армію. Бессон вибрав п’ять років у десантних військах і спецназі. Потім Париж неофіційно направив його до Південно-Східної Азії, де й відбулося бойове хрещення. У Хорватії в ході війни проти Сербії його тричі було поранено.

Багато приїжджають із Північної Європи – Швеції, Фінляндії, Норвегії. На базі батальйону “Азов” у Бердянську є “неймовірний Майк” із борідкою і світлим волоссям вікінга. Колишній снайпер шведської армії, він приїхав в Україну після того, як побачив фото кривавих зіткнень на Майдані. Сепаратисти призначили за його голову нагороду в 5 тисяч євро… Він знизує плечима: “Я їх не боюся. Якщо вони хочуть, нехай спробують взяти мене”.

Французький ветеран Бессон розповідає: “Кожного дня я отримую десятки листів електронною поштою, я відкидаю 75% запитів. Ті, хто хочуть до нас приєднатися, повинні купити квиток на літак за свої гроші. Потім пройти в Києві курс початкової підготовки, перш ніж їх направлять на передову. Нам не потрібні фанатики, ті, хто люблять вбивати, не потрібні наркомани та алкоголіки. Нам потрібні ідеалісти-безсрібники, а не найманці, які працюють за гроші”, – переказує кореспондент слова Бессона.

У зоні проведення антитерористичної операції (АТО) незабаром може з’явитися ще один добровольчий батальйон. Євреї з України об’єднуються в батальйон “Матілан” (це назва спецназу прикордонників Ізраїлю).

“Добровольчий єврейський батальйон формується для звільнення території України від терористів і загарбників. Адміністратор цієї групи, раніше військовослужбовець ЦАХАЛу, просить євреїв, які проживають на території країни, де вони народилися, виросли і живуть, приєднатися до батальйону “Матілан”. “Україна – це наша країна, наш дім, який ми повинні і зобов’язані захищати”, – повідомляє Максим Нейман, один з ініціаторів створення батальйону.

За словами Неймана, організатори отримують “багато заявок” про прийняття в батальйон. “Ми хочемо вирішити питання з МВС, щоб нам надали офіційно всі папери. Ведуться й перемовини з організаціями в Ізраїлі, щоб ті допомогли нам у розвитку”, – повідомив адміністратор групи “Матілан”.

Продовжують формувати все нові й нові батальйони добровольців українці: “Богдан” – у м. Хмельницькому, “Скіф” – у Запоріжжі. Бажаючих дати рішучу відсіч окупантам – багато…

Колись Москва творила інтернаціонали на підтримку своїх імперіалістичних цілей, тепер твориться антиросійський інтернаціонал, і Боже допоможи його воякам перемогти імперію зла.

“Гоніть їх, хлопці, до самої границі”

Увійшли у райцентр. Їдемо головною вулицею. Приватний сектор. Я – на головному БТРі. Над головою прапор розвівається. Наш, український! Раптом на дорогу вибігають дівчата, жінки і дід в піджаку з медалями. Я напружився, в рацію даю команду бути готовими, адже знаємо, що чорти колорадські жінками прикриваються. Повільно під’їжджаємо… Східнячки! Почали кидати букети квітів, кульки з вишнями і черешнями, ще щось. Жодна не промахнулася! 100% попадання в ціль! А одна, років 50, кулаком махає, кричить: “Та де ж вас носило, чому раніше не приїхали!.. Гоніть їх, хлопці, до самої границі, щоб дорогу сюди забули!” Мабуть, так мого прадіда-танкіста так зустрічали у звільнених від фашистів містах.

Євген СТЕПАНЕНКО, вояк АТО

“От що значить козацький дух!”

Наші б’ють москалів на моєму рідному Донбасі. Радісно! А ще промайнула вістка, що кати нашого народу, які поливали нас “Градом”, які збили пасажирський лайнер, збираються подавати на нас у суд за негуманне ведення війни. Значить, надавати їм чортів наші козаки!

Як я мріяв у своїх книжках, щоб нарешті хтось звинуватив нас у жорстокості! А то все поступаємось, плачемо, сподіваємось на допомогу, хочемо, щоб нас пожаліли.

А тут кати з катів, виродки з виродків, криваві люципери завили від болю!

От що значить козацький дух!

Женіть, їх, хлопці, женіть! І не беріть цю наволоч у полон!

Слава українському козацтву!

Роман КОВАЛЬ

"ПОХІД БОЛБОЧАНА НА КРИМ"

У бібліотечці Історичного клубу “Холодний Яр” у серії “Українська воєнна мемуаристика” на початку серпня виходять друком спогади сотника Армії УНР Бориса Монкевича “Похід Болбочана на Крим” (в-во “Наш формат”).

У виданні йдеться про переможні походи полковника Петра Болбочана на Київ, Полтаву, Харків, Запоріжжя, Мелітополь, форсування Сиваша, визволення Криму від російських окупантів, тріумфальну зустріч запорожців у Сімферополі, про вигнання російських окупантів з Донбасу. Це книжка про бойову співпрацю з німецьким військом у боротьбі проти більшовицької Москви. Події відбуваються у першій половині 1918 року.

У книжці вміщено також спогади бойових побратимів полковника Болбочана і сотника Монкевича – старшин-запорожців Степана Самійленка, Івана Дубового, Никифора Авраменка, Всеволода Петріва, Володимира Сікевича, Петра Содоля-Зілинського та козака-болбочанівця Бориса Антоненка-Давидовича.

Редактор-упорядник Роман Коваль сподівається, що книжка про перемоги наших дідів і прадідів над російськими окупантами навесні 1918 року додасть духу українським воякам і вони зженуть із цього світу російські банди терористів та сепаратистів. Слава запорожцям Армії УНР! Слава козацтву добровольчих формацій “Айдар”, “Азов”, “Дніпро”, “Тернопіль”, “Донбас”, Національної гвардії та української армії.

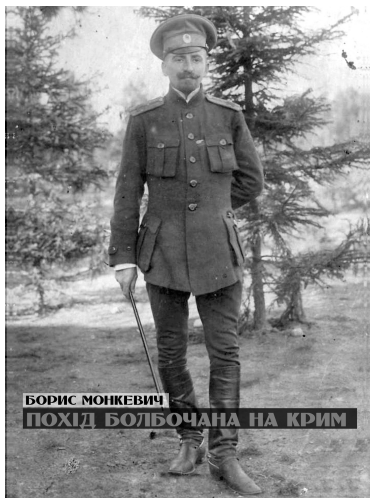

Вічна пам’ять всім, хто поліг у боротьбі за нашу державність!

Прес-служба Історичного клубу “Холодний Яр”

ПАРАМЕТРИ КНИЖКИ

Монкевич Б. “Похід Болбочана на Крим”: Спогади / Редактор-упорядник Р. М. Коваль. Бібліотека Історичного клубу “Холодний Яр”. – Київ: Історичний клуб “Холодний Яр”; Київ, “Наш формат”, 2014. – 272 с.; іл.. – (Серія “Українська воєнна мемуаристика”. – Кн. 7). Наклад 2000 пр. Обкладинка тверда, повнокольорова, повнокольорові форзаци, 127 світлин та 11 карт.

Ціна. Через “Нову пошту” (без вартості пересилки) – 44 грн.

Через “Укрпошту” (враховуючи вартість пересилки) – 60 грн.

ПАМ’ЯТНИК МИХАЙЛОВІ ГАВРИЛКУ

7 вересня 2014 р. в Болехові відбудеться відкриття пам’ятника митцеві-воїну Михайлові Гаврилку. Участь у святі беруть онуки Михайла Гаврилка – Ярослав, Орест і Любомир Абрагамовичі з родинами, творці пам’ятника Василь Ярич і Орест Скоп, Віталій Ханко, автор перших публікацій про Михайла Гаврилка (Полтава), Роман Коваль (Київ), кобзар Тарас Силенко (Київ), Галицький академічний камерний хор під орудою диригента Василя Яциняка (Львів), народні художники України Тадей і Михайлові Рindзаки (Болехів), сільський голова родинного села Михайла Гаврилка Володимир Сухаренко (Полтавщина).

Реєстрація для гостей свята в Народному домі (вул. Січових Стрільців, 12) з 10.00 год.

Початок об 11 год. Заплановані презентація книжки Романа Коваля “Шевченкіана Михайла Гаврилка” та показ документального фільму “Стеком і шаблею” (реж. Володимир Бондаренко).

Лариса ДАРМОХВАЛ, голова оргкомітету

**Одне святе є в світі – кров людей хоробрих,
Одні живуть могили – вірних Батьківщині.
Юрій ЛИПА**

Ярослав Голяченко не здається

Чотири кульові поранення, з яких три навиліт, дістав помічник гранатометника 95-ї Окремої аеромобільної бригади Ярослав Голяченко. Постраждав хлопець під час атаки із засідки бойовиків на околиці с. Октябрське Слов'янського району.

– Свого часу відслужив строкову у прикордонниках, – розповів Ярослав. – Та коли оголосили мобілізацію, не чекаючи повістки, разом з товаришем пішов до військкомату. Через місяць підготовки на Житомирщині наш підрозділ передислокували на полігон "Широкий Лан", а звідти – на Донеччину.

13 травня хлопець вирушив супроводжувати колону з двох БТР і трьох ГАЗ-66.

– Куди саме їдемо, не знав. Уже пізніше зрозумів, що на один з блокпостів у район Слов'янська. Ми везли зброю та питну воду.

Коли колона опинилася на дамбі, по десантниках відкрили щільний прицільний вогонь із гранатометів і кулеметів. Перший же снаряд, випущений з РПГ, потрапив у перший БТР, на броні якого перебував Ярослав Голяченко.

– Мене врятувало, що граната вибухнула з протилежної сторони, – продовжував Ярослав. – Троє моїх товаришів загинули, а мене прошило кулями. Я впав на землю… Намагався не ворушитися. Та раптом у ногу влучила четверта куля. Озирнувшись, я побачив похилий насип до водоймища. Ногами ворушити вже не міг, довелося повзти, після чого скотився по схилу до води.

За кілька метрів від себе він побачив чоловіка, який просив не стріляти, пояснюючи, що він з рибгоспу і ремонтує шлюз.

Незнайомець допоміг пораненому перетягнути джгутом ногу та приніс рацію, яка лежала неподалік убитого командира взводу. Молодший сержант Ярослав Голяченко зв'язався з товаришами, які з укриття вели вогонь по терористах.

Ярослав короткими чергами бив в очерет, де переховувалися бойовики. Невдовзі прибула допомога. Ярослава та його поранених товаришів доправили вертольотом до Військово-медичного клінічного центру Північного регіону.

У Харкові Ярослава прооперували та витягли з ноги кулю, яка перебила стегнову кістку. Попри важке поранення, хлопець не втрачає надії на одужання та підбадьорює своїх товаришів по нещастю. Сам він з ліжка поки встати не може, та сподівається на краще.

– Щиро дякую військовим лікарям, які дбають про таких, як і я. Велике спасибі небайдужим харків'янам, які майже щодня нас відвідують і надають допомогу.

"Плакала, ковтаючи сльози"

Прочитала "Історія одного героя". Плакала, ковтаючи сльози.

"Юрі Весельському 20 років. Народився на Благовіщення. З дитинства мріяв стати військовим. Було на кого рівнятися. Його батько – військовий, двічі був в Югославії. Зараз у зоні проведення АТО захищає Вітчизну… 7 квітня 2014 р., в день народження, і Юрка забрали в зону АТО.

Мати розповідає, що ніколи не мала із сином проблем: "Не п'є, не курить". А вчителька вважала, що Юрка треба показувати всім, як приклад для наслідування. Він чуйний. Якщо комусь потрібна допомога, ніколи не пройде повз. Сам же ніколи нічого не просить і не жаліється. Для своїх менших братика та сестрички – найкращий друг. Про трагедію сина мати дізналася, коли він був у реанімації. Юнак не хотів нічого казати мамі. У неї ж хворе серце. Навіть зараз, лежачи без ноги в палаті, більше переживає за неї, ніж за себе.

Вночі 22 червня Юрко разом з іншими бійцями 4-ї роти 95-ї Окремої аеромобільної бригади колоною супроводжували танк. Їхній БТР ішов першим. Командир відділення Сергій розповів, що поруч з дорогою побачив бойовика з РПГ та відчув постріл. Снаряд прошив БТР наскрізь. Від загибелі екіпаж врятувало тільки те, що люки машини були відкриті, і снаряд не здетонував всередині. Командиру майже відрізало ногу. Юркові відтяло одну ногу, а другу сильно пошкодило. Все ж юнак вивів БТР з лінії вогню, чим врятував життя побратимів і не дав сепаратистам захопити танк. Ще й зробив перев'язку командирові. Сергій зараз теж у шпиталі. Їхні палати поруч. Йому, на відміну від Юрка, пощастило: лікарі пришили ногу. Вірять, що приживеться. Мама Юрка розповідає, коли приїхала до шпиталю, з реанімації вийшов лікар і заплакав. Сказав, що таких дітей ще не бачив. "Треба офіцерам повчитися силі волі цього юнака".

Мати згадує, як вперше прийшла до сина. Каже, що він дивився на неї, і очима ніби благав не дивитися вниз, на те місце, де мала бути нога. Сказав: "Мамо, все буде добре! Чуєш! Все буде добре! Я ще бігатиму!"

Юркові потрібна допомога. Рани гояться повільно. Перев'язки роблять під наркозом. Ліва нога, яка сильно постраждала, потребує серйозного лікування за кордоном – у Німеччині або Ізраїлі, а воно коштує 100 тисяч євро. Тому й звертаюся за допомогою. Реквізити для допомоги: картка Приватбанку 5168742011980574, отримувач Оксана Степанівна Косова (мати). Наперед дякую за допомогу!

Ірина СОЛОМКО, шеф-редактор спецпроектів ICTV, 095-646-71-73, anirisol@gmail.com

Допоможімо пораненим козакам!

11 серпня воякові 95-ї Окремої аеромобільної бригади Максимові Ящуку виповниться 23 роки. Він у матері один, а у нього тільки мама. 3 червня Максима важко поранено в бою під Слов'янськом. У нього пошкоджено хребет, печінку, нирки, підшлункову залозу, пряму кишку, паралізовано ноги. Вже зроблено три операції. Попереду тривалий курс лікування і реабілітація. Сам Максим не скаржиться, про службу в армії не жалкує, адже Батьківщину треба захищати. Його телефон 097-81-096-06, телефон матері Олени 098-410-72-35. Допоможімо козакові! Реквізити для допомоги: картка Приватбанка 4149497808534434, Олена Вікторівна Ящук, ТОБО 10005-030.

У Київському шпиталі лежить і Володя Вінярський з Львівщини. Йому також 23 роки. У нього паралізовано нижню частину тіла. Але, дякуючи Богу, не пошкоджений спинний мозок. Володя пройшов весь Майдан, а потім пішов добровольцем на Схід, де і дістав важке поранення.

Володю відвідала моя подруга з Херсона. Спілкувалась із його матусею. Плакали разом. Мама соромилися брати гроші. Надзвичайні люди! А хіба інші могли виховати таких синів! Хлопців наших у шпиталі багато. Дуже багато. Вони лежать і дивляться на вас своїми юними, трагічними очима. Розривається серце!

Реквізити для допомоги: картка Приватбанку, 5188757255551824, отримувач Уляна Степанівна Вінярська (мати).

Мирослава БАРЧУК, координатор "Волонтерської сотні", 050-38-71-685.

"Знову в героїв стріляють?"

Підходить мій племінник й запитує: "А чому у тебе знову в очах водичка? Ти плачеш?" Відповідаю: "Так, мій маленький!" Він питає: "Знову в героїв стріляють? Героям потрібні гроші?" Відповідаю: "Героям потрібне здоров'я, а у них немає грошей, щоб його купити, бо вони захищають твоє життя, моє й життя кожного із нас!" Малий зник. За декілька хвилин підходить й кладе на стіл гроші, які збирає для себе. Каже: "Це всі гроші, що маю… Віддай їх героям, яким потрібне здоров'я! У мене все є: іграшки, одяг, їсти є що, і здоров'я є, тільки кашляю… Навіщо мені так багато грошей?! Вони потрібні героям, щоб вони були здорові!" Я відвернулася і ще більше заплакала… Він думає, що оті його гривні – це велика сума… Але він так щиро мені їх давав, з таким твердим поглядом, з такою переконливістю!..

І ось знову терміново потрібна допомога добровольцеві батальйону "Айдар", членові УНСО Павлові Герасименку-"Доценту", 1991 року народження, із Білої Церкви. Павло був поранений 11 липня під час обстрілу з установки "Град" біля населеного пункту Металіст. У нього відторгнення сітківки ока, перелом основи черепа, відірвано вухо, відкритий перелом гомілки з пошкодженням м'якої тканини на лівій нозі. Павло лікувався в Харківському шпиталі, тепер він у Львові. Наші лікарі стверджують, що не мають можливості зберегти йому ногу, запевняють, що її необхідно ампутувати. Ізраїльські ж лікарі беруться врятувати йому ногу… Ми вже зібрали 40000 тис., але це лише 4% з тієї суми, яка потрібна. Хто може, допоможіть.

5577212300066787, картка Приватбанка, Світлана Вікторівна Герасименко (мати).

Координати батьків: Валерій, 063-902-32-15, Світлана, 050-801-31-06.

Олександра ЛЮДЧЕНКО

Пішли захищати Україну

33-річний Олександр Кікін пішов добровольцем захищати Україну під Слов'янськ, а повернувся з АТО вже на швидкій. Дістав мінно-вибухову травму та вогнепальне поранення з опіками. Сталося це під час так званого перемир'я, на День Конституції. Чоловікові ампутували ліву ногу, а через сепсис є ризик ампутації і правої ноги. Олександр лікується в Київському військовому госпіталі. Реквізити для допомоги: Приватбанк, 4149437842870519, отримувач Наталія Сергіївна Кікіна (сестра). Ілля Деркач (племінник), 066-483-91-13.

Олександра Бачинського, батька 5 дітей, важко поранено під час АТО. У нього прострелено легені й нирки, перебито хребет. Олександра лікують в Одеському військовому госпіталі. Він – із с. Красилівки Ставищенського району Київської області.

Допомогти йому можна через банк CREDIT AGRICOLE, номер рахунку 4390250250794485, Олександр Сергійович Бачинський. Тел. брата 098-908-31-68.

Десантник 80-ї Окремої аеромобільної бригади Анатолій Устим'юк народився у с. Раків-Ліс Волинської області. 27 червня під час боїв за Слов'янськ Анатолій дістав тяжке поранення в ліве стегно. Рана 25 см. Перебито нерви, вену, артерію (вже вставлено штучну). Лікарі зробили все можливе. Але ось за штучною артерією знайшли осколки! Хлопець може втратити ногу. Необхідна негайна операція за кордоном. Ізраїль береться поставити хлопця на ноги. Ціна 117000 доларів. Уже зібрано 40 тисяч. Допоможіть зібрати решту суми! Приватбанк, 5168757268832468, рахунок 29244825509100. МФО-305299, код 14360570, Наталія Петрівна Устим'юк (мама), 096-126-87-37.

Потребує допомоги Руслан Яриш, який дістав важке поранення, захищаючи Україну. У нього пробито легені, розроблено хребет і лопатка. Не відчуває ніг. Операція в Ізраїлі коштує 150 тисяч євро. Картка Приватбанку, 4149497809923610.

Під час антитерористичної операції поранено 21-річного Романа Федорина з Рівненщини, 34-річного Костянтина Короля із с. Плоска Дубенського району та 24-річного Миколу Гука з Мізоча Здолбунівського району. Романові Федорину ампутовано ногу, Костянтин Король має опіки, у Миколи Гука – поранення стегна. Рани гояться важко. 19-річний десантник Сергій Ільницький лежить у тій ж палаті, що й Роман Федорин. Ногу він втратив теж під Луганськом. Розповідає як із хлопцями перекривали кордон, коли по них почали стріляти з установки "Град"… Через сепсис та менінгіт життя бійця в небезпеці. Але Сергій не впадає у відчай, ще й батьків підбадьорює. Вони весь час поруч із сином. Після шпиталю Сергій мріє про кар'єру паралімпійця. А Роман хоче здобути вищу військову освіту і залишитися в армії. Картка Приватбанку, 5167 9872 0394 3325, Руслана Арсенівна Федорин (мати).

29-літній Олександр Шевцов повернувся з війни без ноги. І права нога ще не функціонує. Прооперували йому і вухо – почав повертатися слух. Сашко мріє встати з інвалідного візка і за допомогою сучасного протезу повернутися до повноцінного життя. Ціна електронного протезу від 20 тисяч євро, а штучна нога коштує 100 тисяч євро. Сашко каже, що не шкодує ні про що. Навіть готовий усе пройти з початку. Лише хоче, щоб країна змінилася. Олена Воробйова, мама, 097-644-33-63. Картка Приватбанку, 4149497803359951, отримувач Олександр Олександрович Швецов.

ЗАГИНУВ НА ПОЛІ СЛАВИ

20 липня 2014 р. на 30-му році життя, в бою з російськими терористами біля м. Олександрівська Луганської області загинув буковинець Андрій Василишин.

Андрій народився 27 липня 1984 р. у с. Дорошівці Заставнівського району Чернівецької області. Військову службу пройшов у спецроті внутрішніх військ МВС. Працював в охоронному агентстві "Тигр" (Чернівці), де здобув авторитет і повагу керівництва та охоронців. Був високопрофесійним спеціалістом охоронної діяльності, володів прийомами рукопашного бою, пройшов тактико-спеціальну та альпіністську підготовки, влучно стріляв з різних видів озброєнь.

У червні 2014 р. Андрій добровільно пішов на службу до ЗСУ, вважаючи своїм обов'язком захищати нашу державу від орд російських та інших найманців. Служив у 8-му Окремому полку спецпризначення. Після проходження перепідготовки спрямований до зони проведення АТО.

Андрій брав участь у багатьох успішних розвідувальних виходах у тил терористів. Від його твердої руки загинув не один ворог української нації (до слова, в Росії недавно таємно поховали 14 військовослужбовців 45-го Окремого полку спецоперацій ВДВ російської армії, а також багато іншої наволочі: "казаків", кавказців та інших).

Загинув Андрій за таких обставин: група розвідників після успішного виконання завдання, поверталася до місця свого базування. І потрапили в подвійну засідку. Під час запеклого бою він прикривав відхід своїх друзів. Дві кулі влучили в Андрія. Побратими винесли важкопораненого з поля бою, але дорогою він помер від втрати великої кількості крові.

23 липня відбувся похорон у його рідному селі Дорошівці. Службу Божу за упокій душі загиблого відправив благочинний Заставнівського району УПЦ КП прот. Віталій Мензак. Щирі співчуття його родині та односельчанам!

Спи спокійно, друже, розвідники за тебе помстяться.

Дмитро ПРОДАНИК,
Історичний клуб "Холодний Яр"

БОРИС ГУМЕНЮК – У БАТАЛЬЙОНІ "АЗОВ"

49-річний письменник вступив до лав батальйону 22 червня.

"Краще поїду в зону бойових дій, ніж сидіти перед телевізором і вмирати від розриву серця. Якщо чоловіки за 45 років не підуть на війну, то так і далі триватиме. Гинутимуть хлопці по 20 – 25 років, ровесники моїх дітей", – пояснив він своє рішення.

За словами Гуменюка, він їде за власним покликом і на повному самозабезпеченні. "Мені не потрібен статус учасника бойових дій, зарплата і добавки до пенсії. Я їду за покликом, власним коштом, своїм авто, на повному самозабезпеченні. Доведеться купляти автомат – куплю, зможу придбати танк – куплю танк. Років 20 нікого не боюся. Хочу прислужитися своїй країні", – сказав він.

Письменник повідомив про плани написати твір на основі свого досвіду участі в АТО, а також пообіцяв регулярно писати репортажі. "Якщо діячі культури відгукуються на події в країні, це нормально, – зазначив він. – На Грушевського мольберти стояли – тут дим і постріли, а художник малює".

Gazeta.ua

СВІТЛА НОВИНА

25 червня, в 9-й ранку, на 5-му передали надзвичайну новину, дивно, що не першою, а останньою. Державне агентство земельних ресурсів вирішило надати земельні ділянки всім учасникам АТО і родинам Небесної сотні! Це чудово! Значення цього розумів ще отаман Зелений. Він їздив по селах з нотаріусом, роздавав селянам землю, нотаріуси завіряли рішення, а тоді отаман мобілізував хліборобів до свого війська. І ті билися як леви, захищаючи свою землю.

Після революції у Німеччині в листопаді 1918 року до голови Директорії Володимира Винниченка звернулися представники німецьких дивізій і сказали: якщо український уряд прийме німецьких вояків на службу і надасть їм по ділянці землі, вони залишаться в Україні і захистять її від москалів. Винниченко відмовився… "Цієї пропозиції Директорія навіть не розглядала, бо вважала за фантастичну і непотрібну", – свідчив член Директорії Опанас Андрієвський.

Що було далі, ми знаємо: москалі окупували Україну і до 1991 року не відпускали нас із полону.

Ініціював світле рішення голова Державного агентства земельних ресурсів Сергій Рудик, представник ВО "Свобода".

Воно допоможе відстояти нам незалежність!

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм "Незбориму націю"

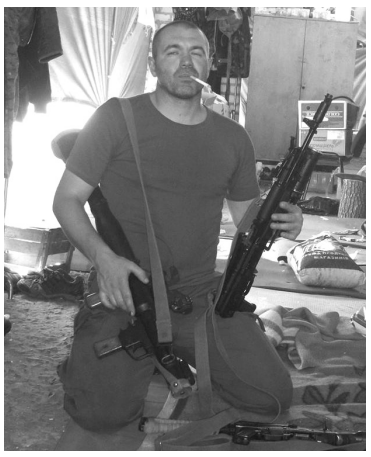

Холодноярський отаман “Чех”

7 липня близько 5-ї години ранку сепаратисти, переодягнені у форму українських військових, скоїли збройний напад на комендатуру м. Щастя на Луганщині, під час якого загинув командир групи розвідки “Холодний Яр” батальйону “Айдар” Євген Войцехівський (“Чех”). До свого 35-ліття не дожив він 9 днів.

Євген Войцехівський народився у Владивостоці 16 липня 1979 р., проживав у Смілі на Черкащині. З дружиною Веронікою пустив у світ синів Валерія і Руслана. Він був командиром підрозділу “Холодний Яр”, бійці якого весь час билися на передовій. Євген з іронією дивився в очі смерті, з посмішкою ходив у розвідку. Вороги зазнали від нього лиха: чи не кожна новина про знищення російської колони або табору терористів на Луганщині – це його рук справа. Він вказував координати, й артилерія накривала вогнем ворогів. “Язиків” брав чи не щодня. Тому за його голову сепаратисти оголосили нагороду в 50000 доларів. Надя Савченко (“Куля”) з його групи. Терористи хотіли обміняти її та ще чотирьох полонених на нього. І Євген погодився. Та обмін зірвався.

Дістали ми снайперський костюм – його практично не бачить тепловізор. Товариш Родіон Шовкошитний сказав, що ще не перевірив цього. А Євген: “Ось зараз і перевірю”. І пішов у ніч до ворожого блокпоста. Непомітно підібрався до вогневої позиції і кинув дві гранати, але вони не спрацювали. У відповідь Євген отримав зі всіх стволів, що там були. Як вибрався живий, незрозуміло. А ввечері випив компот і сказав: “За мій 4-й день народження”.

Батько героя – Віктор Войцехівський – очолював Спілку української молоді в Україні. Членом СУМу був свого часу і Євген. Він відбув весь Майдан у Києві, виявив себе як організатор Черкаської самооборони, творив блокпости у Кам’янці та Смілі. А у травні зібрався і поїхав на схід України, вважаючи, що там він потрібний більше.

9 липня слова “герої не вмирають” вигукували в Смілі, коли несли труну Євгена Войцехівського. Несли на руках до кладовища декілька кілометрів, хоч поруч їхав катафалк… Прощаючись, хлопці з його загону розповідали, що він брав на себе найважчі завдання і часто виконував їх сам, жаліючи молодих і необстріляних.

На похороні мати Люба нікого не проклинала, лише шепотіла коло трупи: “Я пишаюсь тобою, синочок…”

Іменем Євгена Войцехівського у Смілі планують назвати вулицю та спорудити пам’ятник. “Євген завжди був за справедливість, – писав Олександр Вівчарик. – Він мріяв зайти у Чорне море по саме серце у звільненому Криму. Не судилося. Напевно, це здійснять його сини”.

Майор Олександр Ткаченко

З травня 2011 р. по лютий 2013-го Олександр Ткаченко працював інспектором групи документування роти міліції особливого призначення “Беркут”, а потім – інспектором чергової частини спеціальної роти міліції. “Олександр був душею загону. Молоді співробітники називали його “батьком”, “дідом”, тому що він на війні був для них наставником, – розповів командир зведеного загону УМВС у Сумській області В’ячеслав Драновський. – Бували випадки, коли фізичні й моральні навантаження виснажували, валили з ніг, і тут він для кожного знаходив потрібне слово, жартував, підтримуючи бойовий дух. І це маючи вже 44 роки… Він виявив десятки мін, відтак врятував десятки, може, й сотні людських життів. А з підвалу Будинку культури Миколаївки звільнив 150 місцевих жителів, яких бойовики збиралися використовувати як живий щит.

У день загибелі Олександр Ткаченко в колоні автомобілів з правоохоронцями відправився у звільнений від терористів Сіверськ, де потрібно було перевірити всі адміністративні та житлові приміщення на наявність вибухівки та підозрілих осіб. Але його автомобіль наїхав на залишений бойовиками “подарунок” – протитанкову міну, закладену в калюжу на центральній вулиці міста. Олександр опинився в епіцентрі вибуху… Навіть своєю смертю він врятував життя 30 своїх колег, які їхали позаду”.

Поховали героя з військовими почестями на центральному кладовищі м. Суми.

“Як пташки щебечуть – не почуєш…”

У селі Рахнівці на Гайсинщині народилися козак гарматної бригади 4-ї Київської дивізії Армії УНР, герой Другого зимового походу Сава Лабун, поет Василь Стус і десантник Петро Коваленко. 2 травня Петро Коваленко ціною власного життя врятував сім товаришів, прикривши їх від вибуху гранати під Слов’янськом. Петро мав добре серце і щиру вдачу. За це його всі любили.

Найбільше на похороні побивалася бабуся. Її голосіння викликало сльози в багатьох, хто йшов у скорботній процесії. Не зміг їх стримати й генерал-майор Микола Понельков. “Дитино ти наша золота, соколе наш ясний, чого ж ти так рано йдеш від нас?! – голосила бабуся. – Як садки цвітуть, подивися! Як сонечко світить, а ти вже не побачиш, а як пташки щебечуть – не почуєш. Прости нас, золотце наше, що не вберегли тебе”.

Колишній директор Рахнівської школи Дмитро Омелянчук запропонував клопотати перед президентом про нагородження Петра Коваленка державною нагородою, назвати його іменем одну з вулиць села, а на фасаді школи встановити меморіальну дошку в пам’ять про відважного земляка. Вічна слава!

Передчував, що не повернеться

Павло Миколайович Висоцький народився 1982 року в с. Рибінську Корюківського району на Чернігівщині. Сержант 72-ї Окремої механізованої бригади (м. Біла Церква), заступник командира бойової машини, оператор-наводчик.

“Його мобілізували 29 березня. На збори дали 2 години… Дітям по телефону тато завжди казав – захищає Україну і їх”, – розповіла дружина Катерина.

Про АТО Павло говорив неохоче. Казав, що під Слов’янськом сидів в окопах “голодний і холодний”. Не було ні води, ні їсти. Йшов дощ, застудився, кашляв. Переведення під Дмитрівку сприйняв позитивно. Казав, що тут краще – люди приносили картоплю. Та вийшло інакше: 9 липня близько 9-ї ранку Павло підірвався на фугасі в с. Дмитрівці Шахтарського району Донецької області. Загинув і його товариш з Київщини. Павло передчував, що не повернеться. Єдине, що він просив – проконтролювати, щоб дружина отримала компенсацію за загибель годувальника.

Залишив у смутку дружину, доньку Вероніку (2004) та сина Івана (2012).

12 – 13 липня оголошено в Святошинському районі м. Києва, де він жив, днями жалоби. Скасовано всі розважальні заходи. На адміністративних будівлях району приспущено державні прапори зі скорботними стрічками. Поховали козака 13 липня на Берковецькому міському кладовищі м. Києва.

20 грудня свої два рочки Іванко відзначатиме без батька.

“Миротворець” загинув під час бою

Батальйон спеціального призначення Національної гвардії України “Донбас” 16 липня попрощався з Дмитром Кузьміним-“Миротворцем”. Відважний воїн, свідомий громадянин, добрий друг, світла людина з добрими ясними очима.

Дмитро – професійний фотограф. Він полишив свою роботу, але не покликання – до останнього

свого дня створював фотохроніки життя батальйону “Донбас”. Тепер хлопці передивляються фото, які “Миротворець” лишив їм на згадку.

Висловлюємо щирі співчуття родині загиблого. Діти Дмитра можуть пишатися своїм батьком. Саме за їхнє вільне та світле майбутнє та майбутнє тисяч дітей і бореться “Донбас”. Вічна пам’ять!

Герої не вмирають!

У Золотоноші провели в останню путь бійця батальйону “Айдар” – 37-річного Валентина Черуту. Він загинув 30 червня, в останні години перемир’я. Під час розвідки Валентин і троє його товаришів потрапили під мінометний обстріл у с. Металіст на Луганщині. Два бійці були поранені, а Валентин Черута загинув від снайперської кулі. Залишилося двоє сиріт, удова, сестра й мати. Влада пообіцяла надати сім’ї фінансову допомогу й назвати іменем козака вулицю в Золотоноші. Валентина Черуту посмертно нагороджено відзнакою “За заслуги перед Черкащиною”. Вічна слава!

18 липня Львів прощався із військовослужбовцями 24-ї Окремої механізованої бригади ім. Данила Галицького, які загинули під Зеленопіллям. У гарнізонному храмі св. апостолів Петра і Павла відслужено літургію за упокій Івана-Віталія Берези, Віктора Лущика та Юрія Голуба. Юрію Голубу та Івану-Віталію Березі було по 23 роки. Життя Віктора Лущика перервалося на 35-му році. Полеглих героїв поховали на Личаківському кладовищі. Ще двох загиблих героїв – Богдана Цікало з м. Кам’янка-Бузької та Володимира Поповича із с. Гряда Жовківського району – поховали на рідній землі. Вічна слава!

15 липня на Львівщині поховали двох загиблих під Зеленопіллям у Луганській області 22-річного Петра Василиху і 23-річного Василя Вовка. Вони загинули 11 липня під час обстрілу з “Граду”. Тоді загинуло 23 бійці, понад 100 було поранено. А у Черкасах поховали викладача Оршанського навчального центру Державної прикордонної служби Ігоря Петріва. Він загинув 11 липня під Амвросіївкою. Вивозячи тіло свого командира із зони АТО, підірвався на фугасі. Вічна пам’ять!

Тисячі жителів Новоград-Волинського прийшли до місцевого Будинку офіцерів на церемонію прощання з капітаном 30-ї механізованої бригади Дмитром Герасимчуком.

Дмитро народився 1985 року. Служив у Збройних Силах України з 2006 року. Працював ординатором госпітального відділення медичної роти 30-ї Окремої гвардійської механізованої бригади 8-го корпусу. Загинув 8 липня в бою із терористами за 10 км від Луганська поблизу селища Металіст. Залишив у смутку дружину, батьків, сестру та двохрічного сина. Вічна пам’ять!

16 липня під час другої спроби терористів знищити блокпост Нацгвардії біля с. Маринівки Шахтарського району Донецької області загинув командир роти спецназу в/ч 3029 лейтенант Богдан Завада. Перед цим він підбив БТР терористів, знищив 10 терористів і цим допоміг перегрупуватися бійцям Нацгвардії. Після загибелі лейтенанта терористи взяли його телефон і з радістю повідомили дружині, що вбили її чоловіка…

Богдан Олексійович Завада народився 26 червня 1979 р. в Запоріжжі. За виняткову мужність, героїзм і самопожертву, виявлені в захисті державного суверенітету і територіальної цілісності Української держави нагороджений званням “Герой України” з удостоєнням ордена “Золота зірка” (посмертно).

Без батька залишився син 12 років.

У Сумах попрощалися зі старшим лейтенантом 95-ї Окремої аеромобільної бригади Максимом Савченком. У бойових діях брав участь чотири місяці. 19 липня, під час взяття висоти під Лисичанськом, Максима прошила автоматна черга. Попрощатися прийшли кілька сотень сумчан. Поховали героя на Алеї Слави в закритій труні, накритій синьо-жовтим стягом. Максим Савченко – з династії військових. Йому було лише 25 років. “Так хочеться запитати у Путіна: йому легше стало? Легше йому стало?!” – з почуттям запитав міський голова Сум Олександр Лисенко, який взяв участь у похороні.

Комбриг Олександр Радієвський два з половиною місяці перебував у зоні АТО. Під час операцій зі звільнення Миколаївки, Семенівки та Слов’янська особисто керував діями зі знищення ворожих блокпостів. 9 липня поблизу Лисичанська Луганської області полковник йшов у бойовому порядку підрозділів разом з 25-ю повітряно-десантною бригадою. Загинув під час танкової контратаки противника. 15 липня указом президента полковник Олександр Радієвський був нагороджений орденом “За мужність” III ступеня.

Андрій Миколайович Галай народився 10 грудня 1993 р. в селі Вікно Городенківського району Івано-Франківської області. 2013 року закінчив Чернівецький транспортний коледж. Не одружений. Служив на контрактній службі у 80-й аеромобільній бригаді Сухопутних військ Збройних Сил України. Загинув 20 липня від ворожої російської кулі під Луганськом, прориваючи вороже кільце до аеропорту. Це дало можливість вивезти з оточення більше 50 поранених десантників, в яких не було вже ні води, ні медикаментів. Перед боєм, відчуваючи свою смерть, Андрій сказав товаришеві Івану: “Я сьогодні загину, а ти поїдеш в село і скажеш моїй дівчині, що я її дуже кохав та подаруєш їй великий букет ромашок”. Про це побратим розказав на похороні. На Городенківщині оголошено триденну жалобу.

Артем Стриженко

Житомир попрощався з двадцятилітніми козаками 95-ї Окремої аеромобільної бригади Артемом Стриженком і Артуром Пушанком. Обидва загинули у зоні АТО: Артем – 21 липня, а Артур – 19 липня під Лисичанськом. Під час знищення блокпоста бойовиків Артур з товаришами потрапили в засідку. Артур під час обстрілу бойовиками прикривав свого підлеглого. Загинув від численних кульових поранень. Він був єдиним сином у батьків. 28 жовтня, день народження Артема, батьки відзначатимуть без сина. Вічна пам’ять!

15 липня неподалік Ізвариного, що на Луганщині, внаслідок мінометного обстрілу загинув підполковник Юрій Вікторович Коваленко, заступник командира загону спеціального призначення військової частини В2336 3-го Окремого полку спецпризначення (Кіровоград) ГУР Міноборони України. Юрій Коваленко походив із с. Флорине Бершадського району Вінницької області. Разом з ними загинули, кулеметники Дмитро Рябий та Максим Вербовий, старший сержант Микола Алексеєв, команди відділу групи спеціального призначення Богдан Каравайський, Іван Марков, розвідники Станіслав Моісеєв та Максим Бендеров, чемпіон України з панкратіону, володар чорного пояса. Спортивний комітет України ухвалив щороку проводити в Олександрії турнір з панкратіону ім. Максима Бендерова. Вічна пам’ять героям!

Киянин Олександр Сергійович Шишко виріс без батька, тому, мабуть, був таким відповідальним. Він завжди хотів бути першим. На фронт пішов добровольцем. Товариші казали, що це була “людина-свято”. Свого часу Олександр пройшов військову службу в прикордонних військах України. Він вважав, що сьогодні повинні захищати Батьківщину ті, хто вже пройшов військову підготовку. У складі 12-го батальйону територіальної оборони Києва він був кулеметником. 22 липня охороняв артилерійський підрозділ на сопці під селищем Металіст у Донецькій області. Загинув від російського “Граду”. Залишив у смутку дружину та восьмимісячну дочку.

Похований на Лісовому кладовищі у Києві. Вічна слава!

14 липня з’явилася інформація, що в зоні АТО зник 23-річний боєць Нацгвардії Сергій Дусь із с. Пекурівка Городнянського району. Бойові товариші кажуть, що під час обстрілу колони, яка йшла на допомогу до аеропорту в Луганську, Сергій згорів у танку. Все ж офіційної інформації про його загибель нема. Сергій числиться у списках тих, що пропали безвісти.

У Радивилові поховали 33-річного Ігоря Черняка. А в Рівному прощалися з Ігорем Волошиним. Йому було 28. Ігор Черняк загинув 18 липня у бою з терористами за місто Попасна, що на Луганщині. Він із м. Золочева, 1980 року народження. Навчався у Золочівській ЗОШ №2 ім. Маркіяна Шашкевича. Закінчив Національний університет “Львівська політехніка”. Учасник подій на Майдані у Києві. Вступив добровольцем у батальйон “Донбас”.

Ігоря Черняка та його побратима Костянтина Блозу вбили бойовики із бандоформування “Казачья национальная гвардия”. Вони похвалилися на своїй сторінці “Вконтакте”, де виклали фотографії паспортів, військових квитків та одягу хлопців. Вічна пам’ять!

ІВАН ФРАНКО: "СЕ ДО БОЮ ЧОЛОВІЦТВО ЗІ ЗВІРСТВОМ СТАЄ!"

6 ЛИПНЯ ГРУПА КИЇВСЬКИХ МИТЦІВ, ІСТОРИКІВ ТА ПИСЬМЕННИКІВ ВИРУШИЛА НА ЧЕРНІГІВЩИНУ В СМТ ГОНЧАРІВСЬКЕ В 1-ШУ ОКРЕМУ ТАНКОВУ БРИГАДУ. БУЛИ З НАМИ Й ПАНОТЦІ УГКЦ І УАПЦ – ДЕМ'ЯН ТА ІГОР, ЯКІ МАЛИ НАМІР ОСВЯТИТИ ТАНКИ, ЩО ВЖЕ ТОГО ДНЯ МАЛИ ВИСТУПИТИ НА СХІД, ЩОБ ПОКЛАСТИ КРАЙ КРИВАВІЙ ПУТІНСЬКИЙ АВАНТЮРІ. ОРГАНІЗУВАЛО ЗУСТРІЧ КЕРІВНИЦТВО СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ, А РЕЖИСЕРОМ ВИСТУПИВ ЗАСЛУЖЕНИЙ ДІЯЧ МИСТЕЦТВ УКРАЇНИ СЕРГІЙ АРХИПЧУК

Випускниця історичного факультету КНУ ім. Тараса Шевченка Соломія Назар, призналася, що в неї було "невимовне бажання підтримати, вселити надію, передати любов, переживання і молитви тих матерів, сестер і коханих, чиї чоловіки нині готуються рушити на війну".

У той день танкісти почули хвилюючі поезії Лесі Українки, Василя Симоненка, Павла Тичини та воєнну лірику Олеся Гончара. Вразило прочитання Єлизаветою Олійник Лесиного поетичного звернення "До тебе, Україно, моя бездольная мати" та вірша Василя Симоненка "Де зараз ви, кати мого народу?" А випускник Київського національного університету ім. Івана Карпенка-Карого Любомир Геляс пречудово прочитав вірші Павла Тичини "Я утверждаюсь" та Олеся Гончара "Скажи, іудо, яку плату".

Танкістів було небагато, кілька десятків, але слухали вони всім серцем. І повстанські пісні у виконанні Гриця Лук'яненка та Анатолія Сухого, і розповідь Романа Коваля про те як наші діди і прадіди боролися з лютим ворогом московським.

"Досліджуючи бойовий шлях Гуцульської сотні УСС, – сказав Роман Коваль, – я з радістю відкрив для себе, що гуцули прагнули герцю і йшли до бою як до танцю, як і козацтво Великої України. Вперше вислів "До бою йду, як дівка до танцю" почув від подільського отамана Якова Орла-Гальчевського. Подібне прочитав і у спогадах січового стрільця Горбового. "Коби нам уже швидше зблизитись до того вогню, піти в танець", – писав він. З радістю я знаходив все нові й нові приклади козацької вдачі прадідів, які в 1917 – 1920-х роках боронили нашу землю від московських окупантів. Вони завжди були готові до бою. Бажаю і вам, шановні козаки, завжди бути готовими до бою і з перемогою вертатися".

Танкісти вбирали кожне слово письменника – і про січових стрільців, і про козацтво Холодного Яру, і про вояків Гайдамацького куреня ім. Янка Кармелюка Армії УНР. І бурхливо реагували.

Оксана Фещак і Соломія Назар прочитали листи невідомим воякам від матері й коханої хлопців, які вже боронять нашу волю. "Цих очей я не забуду ніколи", – згадувала Соломія Назар.

Промовляла щиро й Лада Рослицька з Канади, організатор гуманітарної допомоги для українських вояків, а світлини на згадку робив світлий українець із Канади Віктор Глазко. Всі – і промовці, і співаки, і танкісти – висловлювали тверду впевненість у нашій перемозі. А над залом летіли слова Василя Симоненка:

Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

Так і буде! Бо до бою з московським звірством українське козацтво стає! Бо танки, освячені нашими священиками, вже спроваджують у пекло російських нелюдів.

Слава українським танкістам!
Козацтву слава!

Прес-служба Історичного клубу "Холодний Яр"

Світлина Віктора Глазка
Канада

ДРУГ УКРАЇНИ ВАЛЕРІЯ НОВОДВОРСЬКА

Валерія Новодворська підтвердила істину, що немає пророка у своїй Вітчизні. Коли б Росія дослухалася до неї, то не зазнала б такого падіння, такого провалу в шовіністично-імперську прірву.

У середині червня 1990 р. приїзд Новодворської до Харкова анонсувався як щось украй незвичайне. Це справді був вибух. Для мене, тоді юнака, її харківські виступи стали чи не найсильнішим враженням у житті. Ця людина повністю змінила мій світогляд, а отже, й життя; саме вона зробила мене таким, яким я є нині. Це вона пояснила мені, звичайному харківському хлопцеві зі зросійщеної родини, що таке націоналізм у неспотвореному значенні цього слова. Завдяки їй я зрозумів, ким насправді були Мазепа, Петлюра, Бандера, яких сатанізувала Москва. Я дізнався, що таке ОУН, чим вона славна і в чому перейшла дорогу російському шовінізмові. І, нарешті, саме росіянка Новодворська донесла до моєї свідомості, що немає України без української мови і саме цією мовою має послуговуватися в Україні той, хто вважає себе демократом і порядною людиною.

Після цих зустрічей я почав читати українську патріотичну періодику, яка остаточно сформувала мої погляди. Я вступив до Демократичного Союзу, який очолювала Валерія Іллівна. Але влітку 1993 року Новодворська сказала мені: "Общий ДС – это как КПСС. Или вы создаете свой, украинский ДС, или я не подам вам больше руки". І наприкінці жовтня 1993 року було створено УДС. Він проіснував до 2000 року.

Валерія Новодворська нікого і нічого не боялася. Хоч що там казали всупереч їй різні політикани та дурні – вона спокійно і впевнено наполягала на своєму, нітрохи не дратуючись. Під час своїх виступів вона легко цитувала класиків літератури та філософії. Вона могла миттєво дати блискучу оцінку будь-якому явищу. Всі її прогнози справджувалися.

Ще в 1990-х роках, попри те що при владі в Росії тоді були поміркованi сили, вона передбачала: Росії на шляху до демократизації треба здолати ще дуже багато перепон. Прихід Путіна не став для неї несподіванкою. Вона казала українцям з ноткою гіркоти: "Ви будуйте вільну демократію, а нам до цього ще довго, довго йти".

Незадовго до смерті Валерія Іллівна, бажаючи підтримати Україну в її спротиві черговому імперському наступу, разом з іншим відомим російським політиком Костянтином Боровим прийняла присягу на вірність Україні і демонстративно повідомила, що повісила в себе вдома портрет Бандери. Цей жест є свідченням незламності, принциповості цієї людини. Хочеться вірити, що прийде час – і її заслуги будуть оцінені Україною, Росією і світом.

Я планував відновити з нею зв'язок, поспілкуватися по Скайпу, розповісти їй про наші проблеми і здобутки, спитати поради, попросити моральної підтримки. Не встиг.

12 липня Валерія Новодворська несподівано відійшла від нас. Такі несподіванки – як гострий біль, який ще довго не вщухає.

Євген ЛЕВІН, член Харківського обласного проводу КУНу, член ради Харківської обласної "Просвіти", референт Харківської крайової управи Всеукраїнського братства ОУН-УПА ім. Романа Шухевича

"ОТАМАН ЗЕЛЕНИЙ", 3-ТЄ ВИДАННЯ

Презентація дослідження Романа Коваля відбулася 3 липня в Києві, у магазині "Наш формат". У книжці ідеться про отамана Зеленого (Данила Терпила), його боротьбу за Українську державність у 1919-му – найкривавішому році нашої історії. Книжка вийшла в серії "Отаманія ХХ століття" Історичного клубу "Холодний Яр". У 3-му виданні – десятки нових світлин і спогадів.

Ось один з них. "Вже в тридцятих роках довідалась я про похід київських комсомольців на Зеленого – із фільму "Трипільська трагедія", – писала Докія Гуменна у книжці "Дар Евдотеї". – Але фільм цей дуже скоро зняли, бо він викликав реагування публіки протилежне до пропагандивного задуму ВУФКУ (Всеукраїнське фотокіноуправління. – *Ред.*). Як топили зеленівці комсомольців у криниці й скидали з кручі в Дніпро, в темній залі пробігав сміх глядачів і вигуки: "Ото добре!"

Участь у презентації взяли Роман Коваль, кобзар Тарас Силенко, поетеси Ольга Страшенко, Тетяна Лемешко і Валентина Козак, скульптори Михайло Горловий і Дмитро Бур'ян, засновник "Нашого формату" Владислав Кириченко, поет Владлен Ковтун, Микола Шляховий, онук отамана Марка Шляхового, про якого йдеться у книжці; Ніна Цвєткова, онучка начальника кулеметної команди отамана Зеленого Федора Петриченка, якому присвячений розділ у книжці; онук члена Центральної Ради Микола Білорус, онучка отамана Марка Трепета Наталя Столяренко, журналіст Дмитро Колоша, менеджер "Нашого формата" Ярослав Гадзінський, в. о. 1-го заступника начальника департаменту культури КМДА Ростислав Карандєєв, а також дочка голови УГВР Кирила Осьмака Наталка Осьмак.

Вечір пройшов змістовно, атмосфера була родинна, сердечна.

Слава отаманові Зеленому та його козацтву, яке громило московські полки!

Прес-служба Історичного клубу "Холодний Яр"

У РЕДАКЦІЇ ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГИ

Книжки можна придбати і через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на р/р Романа Коваля у Приватбанку: 5168 7553 0902 9011.

Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

Борис Монкевич, "Похід Болбочана на Крим" – 44 грн.

"Отаман Зелений" Романа Коваля (3-тє видання) – 60 грн.

"Медвинське повстання" Романа Коваля і Петра Гогулі – 40 грн.

"Таємниця отамана Зеленого" – 45 грн.

Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. "Ми сміло в бій підем" – 50 грн.

"Крізь павутиння змосковщення" Романа Коваля – 45 грн.

"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Коваля – 50 грн.

"100 облич Самостійної України" Романа Коваля – 50 грн.

"Історія України-Русі" Миколи Аркаса – 55 грн.

"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 40 грн.

"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 55 грн.

"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 70 грн.

"Іван Ремболович" Романа Коваля – 65 грн.

"Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Коваля – 25 грн.

"Кармелюки" Романа Коваля – 35 грн.

"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Коваля – 150 грн.

"Тиха війна Рената Польового" Романа Коваля – 100 грн.

Документальний двосерійний фільм "Стеком і шаблею" – 40 грн.

ГАЗЕТА "НЕЗБОРИМА НАЦІЯ" В ІНТЕРНЕТІ
HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги:
(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
Борис Монкевич, "Похід Болбочана на Крим" – 60 грн. "Отаман Зелений" Романа Коваля (3-тє видання) – 79 грн.
"Медвинське повстання" Романа Коваля і Петра Гогулі – 55 грн.
Роман Коваль, "Таємниця отамана Зеленого". Історична повість для дітей – 62 грн.
Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. "Ми сміло в бій підем" – 60 грн.
"Крізь павутиння змосковщення" Романа Коваля – 65 грн.
"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Коваля – 64 грн.
"100 облич Самостійної України" Романа Коваля – 66 грн.
"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 55 грн.
"Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 72 грн.
Документальний двосерійний фільм "Стеком і шаблею" – 50 грн.
"Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Коваля – 37 грн.
"Іван Ремболович" (2-ге видання) Романа Коваля – 82 грн.
"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 80 грн.
"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Коваля – 170 грн.
"Кармелюки. До історії Запорозького полку ім. отамана Я. Кармелюка Армії УНР" – 49 грн.
"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 90 грн.
"Тиха війна Рената Польового" Романа Коваля – 130 грн.
Книги можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Коваля, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

ЩИРО ДЯКУЮ ЗА ПОЖЕРТВИ СВІТЛАНІ МИРОНЧАК

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ"

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб "Холодний Яр".

Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 17.34 грн. на рік.

Передплатний індекс – 33545.

Редактор
Роман Коваль

Верстка
Євген Коваль

Коректор
Оксана Жованик

Інформаційне забезпечення
Микола Владзімірський

Технічний директор
Віктор Билина

Адреса для листування та поштових переказів

03049, Київ,
вул. Курська, 20, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
koval_r@ukr.net
kovalroman1@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництв, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325.

Наклад 2500 примірників. Видруковано 29.07.2014 р.

Засновник
Роман Миколайович Коваль

Допоможіть пізнати історію Визвольної боротьби своїм друзям – передплатіть їм "Незбориму націю"